

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12804

YERIKHO

Jacob Pat

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

№ 2

י ר י ח ו

דאזענעלע פאר קינדער

פון

יעקב פאט

ביאליסטאק

1920

דוקערע ש.ב. בירסקי קויפטאן נאם 1.

י ר י ח ו .

דער צווייטער טאג קינדער

— זון —

יעקב פאט.

— צווייטע אויפלאגע. —

פארלאג

„דאס בוך“

ביאליסטאק.

1920

י ר י ח ו

מין זון עמטאלקטן
א מתנה.

א.

אויפן הויכן בארג איז משה געשטאנען, אויפן
בארג, וואס איז אין עק פון לאנגן מדבר געווען, און
פון דערווייטנס געזען דאס לאנד, וואו דאס פאלק
וועט אריינקומען, נאך ער וועט שוין דאמאלס נישט
זיין. ער איז שוין הונדערט מיט צוואנציק יאָר אלט,
ער וועט שוין דעם ירדן נישט ארובערגיין, אויף דער
זייט מדבר וועט ער פֿארברייבן.

אויסגעצויגן אין דערווייטנס איז געלעגן דאס
לאנד, וואס וועט צו די אידן געהערן. ס'דער און
גערטנער און וויינגערטנער אין טיטלבויםער האבן
זיך געפלאכטן. ברכה און פרוכטבארקייט איז געווען
אין שוים פֿון די פֿעלדער? ריינע, בלויז הימלען
האָבן זיך איבער יענעם לאנד געוויקלט און געוועלפט.
אהינצו וועט דאס פֿאלק קומען, אהינצו נאך דעם

פערציק-יאָריקן מדבר.

צופוסנס דעם בארג אין די מחנה ישראל גע-
לעגן. זון פארשיידענע זימן האָבן די פֿאַנען פון דן
שבתים אין דער לופטן איבערן מדבר געווינט. איבער
ראובנם מחנה—די פֿאַן סימן רובין-שטיין, פון רוי-
סער קאַליר און א סימן—פֿילכנדלאָף. שמעונים פון
—דער שטיין טאַפּאַז, דער קאַליר—גרוין, דער סימן—
די שטאַט שכם. לוי—דער שטיין—היאצונט, קאַליר—
גרוילאך-רויט, און—אזים ותומים. יהודה—דער
שטיין—סמאראגה, דער קאַליר—הימל-בלוי, דער
סימן—א ליב. יששכר—דער שטיין—סאפיר, קאַליר
—טונקל-בלוי, דעם סימן—זון אין לבנה. זבולון—דער
שטיין—דיגענט, קאַליר—ווייס, דער סימן—א שיף. דן
—דער שטיין—אַמאַל, קאַליר—טונקל-בלוי, דער סימן
—א שלאנג. גד—דער שטיין—קארדזעריט, קאַליר—
גרוין, דער סימן—א מחנה. נפתלי—דער שטיין
—אַמעטיסט, קאַליר—העל-וויין-פּוֹאַלעט, דער סימן—
אן אינד. אשר—דער שטיין—אַנאַהאַט, קאַליר—
שוואַרץ, דער סימן—אן אילבערט. יוסף—דער שטיין—
אַנוקס, קאַליר—טונקל-ברוין, באמאלט מיט צוויי פֿעלדער
פֿאַר פֿידע שבתים. אפרימס סימן—אן אקס, מנשהס—א

בופעל. בנימנס שטון—יאספוס, קאליד—רעגן-בויען,
זיין סימן—א וואלף,

צופיסנס דעם בארג אין די גאנצע מחנה
ישראל געשטאנען און געזונגען די געזאנגען:

—רו גאט, מיט די טויזנטער אידן..

אין משה האָט געוואוסט, אז מיט דער מחנה
וועט ער זיין מיט זיין אהונדערט אין לאנד וועט ער
שוין מיט קומען. און משה האָט זיך געזענגט מיט
די פויגעלאך, וואָס בלויזן אין אלע פיר עקן וועלט,
מיט דעם הויכן בלויזן הימל, און מיט דער ערד
מיט די שטערן און שטערנלאך אין הימל, מיט די
הויכע בערג און מיט דעם ים—מיט דעם זעלבן ים,
צו וועלכן ער איז אמאָל מיט זיין שטעקן געקומען.

אין משה האָט דאָס פאָלק צונויפגעקליבן און
האט פאר אים דערציילט, אז ער וועט אין לאנד נישט קיין
מען, זיין תלמיד יהושע וועט פאראויס דעם פאלק
גוין און אים דעם וועג ווייזן, און נאך האָט ער
זיך געזאָגט:

— ערות זאָלן זיין הימל און ערד, אז אויב

איר וועט נאך פרעמדע געטער גיין, וועט איר
אפגעטעקט ווערן פון דער ערד.

און יענע נאכט האט זיך משהן א חלום גע-
הלוטט: עס איז צו אים אין חלום א מלאך געקומען
און אזוי געזאגט:

— קלייב זיך אויס, משה, — אָדער די זאָלסט
בלויבן לעבן און דאָס פּאָלק ישראל זאָל דורך
שונאים אומקומען. אָדער די זאָלסט שטארבן און
דאָס פּאָלק ישראל זאָל בלויבן לעבן...

האט משה אזוי אין חלום געענטפערט:

— ואלן בעסער פארלאזן גיין מיין משה
און קיין נאנל פון אנגעס פון פאלק ישראל זאל נישט
געקרימט ווערן...

און גאנץ פרי איז משה אויפגעשטאנען און איז
צום געזעלט פון זיין תלמיד יהושוע געקומען. האט ער
געזען זיין דאס גאנצע פאלק קלייבט זיך ארום
יהושועס געזעלט, האט זיך משהן אזוי שטארק גע-
בלוסט נאך לעבן בלויבן און נאך טימן פאלק ישראל
זיין און איבערן ירדן גיין, און ער האט אנגעהויבן

מקנא צו זיין דעם תלמיד זיינעם, יהושוען.

— הונדערט מאל שטארבן און נישט איין
מאל מקנא זיין... — האט אבער משה געזאגט, און
ער האָט אנגעהויבן אלעמען בענשן פאר זיין טויט.

— שטארק זיך און קרעפטיק זיך, יהושוע, דער
זון פון נון, דו וועסט אריינברענגען דעם פאלק אין
לאנד ארצין, זאלסט נישט מורא האבן, זאלסט זיך נישט
שרעקן!—האָט ער צו אים געזאגט.

און צום פאלק האָט ער גערעדט אזוי:

— איך בעס אייך, און ווען איר וועט אין
לאנד קומען, זאלט איר מיך און די בניען מינע
געזינקען אין זאנן:

— וויי צו עמרס זון, האָס איר ווי א פערד
פאר אונז געלאפן, אין זיינע ביינער זיינען אין סדר
געפאלן.

דערנאָך האָט משה א קול געהערט, וואָס האָט
געזאגט צו אים:

— גי, משה, לויג זיך מיט דייןע עלטערן...
האָט זיך משה אין דער אויסגעבעטער בעט

געלינגט. א ליבען-קלייד איז אים געווען אויסגע-
שפרעט צוקאפנס און צופוסנס, ער האט די
אויגן פארמאכט, די הענט צונויפגעלינגט, די פוס
צונויפגענומען, און—שוין. דאמאלסט איז משה
געשטארבן.

און שפעטער האבן די אידן דערצולעט, אז
זיי האבן געווען, ווי די מלאכים האבן משהם נשמה
געטראגן ארויפצו אין דערהויך, צו די הויכע
הימלען...

קיינער האט נישט געוואוסט, וואו ס'איז משהם
קבר. ער איז פון די בערג צוריק נישט געקומען.

און אז יהושע האט געווען, אז משה איז שוין
ניטא, האט ער געשיקט זאגן אין פאלק אריין:

—גרייט איך, גרייט איך!... אין דריי מעג
ארום גייען מיר דעם ירדן אריבער, דעם מדבר
לאזן מיר הינטער זיך, און פאר אונז ליגט דאס
לאנד פון מילך און האניק!... גרייט איך!...
גרייט איך!...

און דאס פאלק האט צוריק געענטפערט:

יהושוען:

— דו וועסט באפעלן און מיר וועלן טאן.
דו וועסט אונז שיקן און מיר וועלן גיין!...

און ווידער האט יהושוע געזאגט אין פאלק
ארטן:

— פון קנעכטן-הוין, פון מצרים, זינען מיר
ארויס, פערציק יאר אין מדבר געווען, כדי אין
פרייען לאנד צו קומען, און שוין לונגט דאס לאנד
פאר אונז!...

און דאס פאלק האט מיט פרייד-געשרייען
געענטפערט:

— שטארק זיך און קרעפטיק זיך!...

ב.

אין שנים איז דאס פאלק געווען. האט יהושוע
צוויי אידן צו זיך גערופן און ער האט זיי אזוי געזאגט:

— גיט אין לאנד ארײַן, אין דער שטאט
יריחו ארײַן, און בריינגט אונז דעם גרום פֿון דארטן:
ווער זיינען די מענשן פֿון דארטן און ווי איז דאס
לאנד פֿון דארטן...

און סײַר וועלן דא אויף אײַך ווארטן.

זיינען די צוויי אידן אין וועג אוועק און קיין
יריחו געקומען. ארום דער שטאט יריחו איז ארום-
און=ארום א דיקע סויער-וואנט געשטאנען, און אין
סויער האט אײַנע, רוב, געוואוינט; זיינען די צוויי
געשיקטע צו דער רחב אין שטוב אריינגעקומען. זיי
זיינען דאך סײַר פֿון וועג געווען און אויך האבן
זיי גיט געוואלט, אז מען זאל זיי אין דער שטאט דער-
זען, זיינען זיי ארײַן צו רחבן, וואס איר שטוב איז
געווען אין וואנט פֿון שטאט-סויער.

אבער מען איז צום מלך פֿון יריחו געקומען
און אים דערציילט:

— פֿון די בני ישראל זיינען אהערצו אין דער
נאכט מענשן געקומען דאס לאנד אויסצוועקן...

האט דער מלך געשיקט צו רחבן;

— רחב, צו דיר זיינען מענטשן אין דער נאכט
געקומען, גיב זיי ארויס, ווייל אויסקוקן דאס לאנד
זיינען זיי געקומען.

האָט רחב געוואלט די מענטשן ראטעווען פון
דעם פלכס משפט, האט זי אזוי געקענטפערט:

— יא, געקומען זיינען אהער צו מענטשן פון
א לאנד, וואס איך ווײס ניט, און אין אונט, ווען
מען שליסט דעם טויער פון שטאט, אין פינסטערניש,
זיינען זיי ארויס, און איך ווײס ניט וואו זיי זיינען...
יאגט זי גיך נאך, און איך וועט זיי גרייכן. —

און די צוויי יהושועס שלוחים האט זי ביי
זיך אין דאך באהאלטן.

און דעם מלכס דיגער האפן דעם טויער פון
שטאט פארשלאסן, כדי קיינער זאל ניט ארויסגיין,
און אליין האָבן זיי זיך איבער די בריקן אוועקגעלאזן
נאכצוויאנג און כאפן די צוויי געשיקטע.

איבער די וועגן יאנגן זיך די נאכיאנער, נישטערן
און זוכן איבער די בריקן: וואו זיינען די מענטשן
פון ישראל? — מען דארף זיי צום מלך פון יריחו

ברענגען און דער לויג וועט זיין א גרויסער.
און די צוויי שלוחים קלייבן זיך גאר איינשלאפן
ביי רחבן אויפן דאך. איז רחב צו זיי ארויפגעקומען
און אין דער שטיל געטרויט:

— איך ווייס, אז דאס לאנד וועט געהערן
צו אייך... אייער שרעק איז אויף אונז געפאלן און
אונזער הארץ איז אנגעווייניק פון אייטה צונאנגען...
ס'ר האָבן פון אייער גאט געהערט, וואס ער איז
אויפן הימל און אויף דער ערד, איינע אין די וואלקנס
און אונטן אויף די פעלדער...

אין זי בעט ביי זיי:

— ווען איר וועט אהער אין לאנד קומען,
זאלט איר לעבן לאזן מיך, מיין טאטן און מיין מאמען,
מייע ברודער און מייע שוועסטער...

און זי גיט נאך צו:

— איך האָב מיט איך חסד געטאן, זאלט
איר מיט ס'ר חסד טאן.

האבן די צוויי שלוחים אין דער שטיל
געענטפערט:

— אונזער נפש גיבן מיר פאר אייערן... חסד
וועלן מיר טוט דיר און מיט דיין טאטנס הויז סאן...

עס איז אין מיין נאכט געווען. די שטאט
יריחו איז געשלאפן. דאמאלסט האט רחב א שטריק
אראפגעלאזן פון איר פענסטער אויף דער ערד אראפ,
און איר פענסטער איז דאך אין סויער פון שטאט
געווען און צו די פעלדער ארויסגעקומען. צו די
פעלדער, וואס אויף יענעם זייט שטאט. אויפן שטריק
האבן זיך די צוויי שריחים אראפגעלאזן.

— וואלסט אן דיין פענסטער דעם רוים שנירל
אנקניפן—האבן זיי צו רחבן געוואגט—וועלן מיר
שפעטער דערקענען די שטוב, אין וועלכער דו ויצט.

עס איז דאמאלסט נאכט געווען, און אין יריחו
האט דאס קינגער ניט געזען און קינגער ניט געהערט.

ג.

זינגען די שלוחים פון יהוה אוועק. גענאנגען
זינגען זיי צו די בערג, כדי דארט זיך אויסצובא-
האלטן פון די נאכיאנער. דריי מעג און דריי נעכט
האבן זיי זיך און די בערג באהאלטן. די נאכיאנער
האבן זיי געזוכט און ניט געפונען און מיט לידרונגן
געקערט זיך צום מלך.

און די צוויי שלוחים האבן געאייילט, פון דעם
בארג האבן זיי גענידערט, צו יהושוע געקומען, צו
אים אין געצעלט ארצין און פון אליין אים פארציילט.

און אזוי האבן זיי געזאגט:

— אונזערס איז דאס לאנד, פאר אונז איז

די שטאט...

און אין פרימארדן שטייט אויף יהושוע, זען
די זון איז נאך איצט צו קניגן אין די הימלען
ארויס, און איז צוזאמען מיטן פאלק צום ירדן

געקויבען.

און איבערן ירדן האט זיך דאס פאלק געטראגן,
און יהושוע האט צום פאלק גערעדט:

— זייט וויסן אז א לעבעדיקער גאט איז
צווישן אונז, זייט וויסן... זייט וויסן... שטארקט
זיך און קרעטיקט זיך!...

און גערופן האט ער צוועלף טעגשן פון צוועלף
שבטים, האט זיי באפעלן: צוועלף שטיינער פון
ירדן ארויסגעבען, אויף די אקסלען טראגן און זיי
צוזאמענלייגן אויף דעם ארט, וואו זיי וועלן די
נאכט געכטיקן.

— זאל עס פאר א צייכן זיין—האט יהושוע
געזאגט—טארגן וועלן די קינדער פרעגן: וואס בא-
טייטן די צוועלף שטיינער?—וועלן מיר ענטפערן: פון
קנעכטן=הויז—פון מצרים ארויס איז דאס פאלק, און
איבערן ירדן געגאנגען!...

און דאס גאנצע פאלק איז איבערן ירדן גע-
גאנגען: די כהנים, די לויים, פרויען און קינדער,
שעפסן און רינדער, און צווישן זיי—פערציק טויזנט

באוואפנטע זין פון ראובן, פון גר און פון
האלבן מנשה.

געקומען זיינען זיי צו די טויערן פון יריחו.

ד.

ביים ארײנגאנג פון זיין געצעלט איז יהושוע
געזעסן און געקוקט אין דער ווייטעניש. דא נאנט
ליגט דאס געבענשאע לאנד. עס שאטנט זיך די
פעסטונג פון יריחו. אהינצו אין יענעם לאנד,
דארף ער מיטן פאלק קומען. דארט איז א שונא,
דא, וואס וועט זיך ווערן, א שונא, וואס האט רייט-
וועגענער און בויגנס. וועט מען קענען אים בייקומען?...

ווייס יהושוע, אז משה האט פון וואלקן-זייל
געהערט דעם קול, וואס האט צו אים גערעדט,
דונערן און בליצן—ער זעט נור פאר זיך די פעלדער
פון יריחו, די פעסט-געמויערטע יריחוס וואנט,
און הינטער אים ליגט אונטערן הימל דאס פאלק

צולמנט.

ווי ער וואלט וועלן האבן עפעס א ציבן, אז ער
אזוינט אלס, אז הילף ליגט אין זיין זעג.

— און וואס וועט זיין אז דאס פאלק וועט
זיך אומקערן מיטן ריקן צו די איינוואוינער פון
ירושלם...— וועט דאס דערהערן דער כנעני, וואס
זיצט אין לאנד, און וועט אונז ארוםרונגען און
וועט איבער נאמען אפטיידן פון דער ערד?

זיצט יהושוע אין קוקט אין לאנד אריין, איבער
וועלכן עס הינגען טיפע בלויע הימלען, קוקט
ארויפצו צום ראנד, וואו עס קישן זיך הימל מיט ערד
און ווערן איינס—

און יהושוע האט אייפגעהויבן זיינע אויגן און ער
האט דערזען אז איבער שטייט לעס אים מיט א
בלויזן שווערד אין האנט. איבער אלען אין מיטן פעלד.

— ווער ביזטו דער מיטן שווערד? ביזטו א
פריינט צו אפטייט?— האט יהושוע גערופן צו אים.

נאר עס האט זיך יענעמס קול דערהערט
צוריק צו יהושוע:

— דער שר צבא פון גאט בין איך... איך בין
דא איצט אין פעלד געקומען...

וון יהושוע האָט דאָס דערהערט, איז ער צו

דער ערד געפאלן און געקנט און גערופן:

— וואָס דערט מיין האר צו מיר?

און ווידער האָט יהושוע דעם קול געהערט:

— צו אראָפּ דעם שיך פון דיין פוס... דער

פֿרעם, וואו דו שטימסט, איז העלוק...

— און יהושוע האט אזוי געטאָן — — —

און לאנג האָט נאך יהושוע אין לאנד-ארטן

געקוקט. לאנג איז ער נאך געלעגן געבויגן צו דער

ערד און געטראכט וועגן צייכן, וואס האָט זיך צו אים

באוויזן. דער שר צבא איז שוין לאנג פארשוואונדן

געווארן פון הנטער ירחים טויערן.

ה.

אין דו שטאט ירוחו אין פארשלאסן אין פאר-
דינגלט. קענעך גייט פון שטאט נישט ארויס אין קענעך
קומט אין שטאט נישט ארויף, עס פלאטערט נאר אין
דו הערצעך דו אימח, דו שומרום איבער ירוחם
שויערן זאגן נאר אן פון יעה צו יעה דער סלך פון
ירוח, אז ישראל לאנערט הונטער דו שויערן.

אין ירושוע האט צום פאלק צווי געזאגט:

זיבן טעג וועלן סיי דו שטאט ארומברענגלען
פאראויס—דו כהנים אין נאך זי—דאס פאלק. יעדן
טאג וועט מען נאר איינמאל ארומברענגלען און דעם
זיבעטן טאג וועט מען זיבן מאל ארומברענגלען.
פאראויס וועלן זיבן כהנים גיין מיט זיבן שופרות
אין דו הענט—וועלן זיי שאפן אין די שופרות. דאס
פאלק זאל אין שופרות נישט שאפן אין קיין קול נישט
לאזן הערן. ביז עס וועט קומען דער טאג, און איד

ווער צום פאלק זאגן: „שאלט!“, דאמאלסט וועלן אלע
אין די שופרות בלאזן און שאלן.

ס'איז דער ערשטער טאג געווען. אינדערפרי
איז יהושע אויפגעשטאנען אין מיטן האט דו ווענט
פון יריחו ארוםגערוינגלט. זיינען פאראויס די
כהנים געגאנגען אין און דו שופרות געשאלט און
נאך זיי איז דאס פאלק געגאנגען און געשווינגן. נאך
דעם האבן זיך אלע צוריק צו די געצעלטן געקערט.

אין יהושע אויף דעם צווייטן טאג פרוי אויפ-
געשטאנען, און ווידער זינגען פאראויס די כהנים
געגאנגען און אין דו שופרות געשאלט, און נאך זיי
איז דאס פאלק געגאנגען. האט מען דו שטאט יריחו
ארוםגערוינגלט און צוריק צו די געצעלטן געקערט.

האט מען אזוי זעקס טעג געטאן. איז געקום
מען דער זיבעטער טאג. דאס גאנצע פאלק ווייסט,
אז היינט איז דער טאג—היינט איז דאס זיבעטע
טאג.

גלייך מיטן סארגנשטערן איז דאס פאלק אויפ-
געשטאנען, רואקע און שמועלע אין פרויסארגן-שניין
זיינען דו פאלדער פון יריחו געלעגן. שטום זיינען

געשטאנען די פאררובלטע טויערן פון יריחו—ניט
איין און ניט אויס. שרעק און אימה איז דאָרט אי-
געווייניק, איבער די ווענט, אומגעגאנגען, און פֿון
דרויסן=זיט האָט דאָס פֿאַלק געוואַרט און געהאַפּט.

האָט מען דעם זיבעטן טאָג זיבן סאַל די
שטאט אַרומגערונגלט, און ווען מען איז דעם זי-
בעטן סאַל אַרומגעגאַנגען, האָט יהושוע צום גאַנצן
פֿאַלק גערופֿן:

—שאלט אלע אין די שופרות... אינווערע איז
די שמאָט... שאלט אלע אין די שופרות!...

און מען האט אָנגעהויבן צו שאלן. האָט מען
אין אלע עקן פֿון פֿאַלק די שופר-קולות דערהערט,
האָט דאָס גאַנצע פֿאַלק זיך צושאַלט און צורוישט, די
כהנים האָבן אין די שופרות געבלאַזן, אין נאָך זי
האט דאָס פֿאַלק געטאַן, ביז די ווענט פֿון שטאט
זיינען איינגעפֿאַלן, און דאָס פֿאַלק איז אין שטאט
אַרומגעקומען.

7.

אין יחושוע מיטן פאלק אין שטאט יריחו
ארמין און אלץ אונטערן שווערד געווארפן: סעגנשן,
פן אין איזולען..

און געזאגט האט יחושוע, אז מען זאל פון
דאס נוסם, מען זאל פון גאלד, און זילבער, און
איזן, און קופער ניט געמען--המלוק אין דאס, ניט
צו רירן.

און צוויי שלוחים האט ער געשוקט צו רחבן,
כדי מקים זיין, וואס מען האט איר צוגעזאגט:

— איר און איר פאטערס הויז ניט צו פאר-
טיליקן. לאזן איר לעבן, איר טאטן און טאמען, אי-
דע ברודער און שוועסטער.

און נאך אין זעלבן טאג איז צום הימל אויפֿג
געגאנגען דער רויך און פֿייער פֿון דער שטאט ירוּחו.

פֿון ארום האבן דאס דן שמעט געזען און
געוואוסט האבן זיי:

ישראל האט דן שטאט ירוּחו פֿארנומען..

פארלאג „דאס פוך" ביאליסטאק.

ס'איז ארויס פון דרוק:

1. משה (2-טע אויפלאגע) פון יעקב פאט
2. יריחו " " " "
3. גדעון " " " "
4. יפתח " " " "
5. שמשון " " " "
6. אין דער מלוכה פון מוראשקעס
* און שוואמען פון סאניע קאנטאר.

עם דרוקט זיך:

7. **לֵאבָא**, דער קעניג פון קירומפּאָ, פון טאמפּסאן.
8. **בִּיננא**, א געשיכטע פון א הונט
9. **דאס זילבערנע פלעקעלע**,
א געשיכטע פון א ראב
10. **די קעניגין אנאטמאלאן**,
א געשיכטע פון א קאז
11. **דער צוריסענער אייעריל**,
א געשיכטע פון א האז
12. **דער גאסנוינגער** א געשיכטע פון
א וואראבי
13. **מוסטאנג דער פוסנויער**
14. **יאכים בער**
15. **וואילי דער שעפסנהונט**
16. **דער זילבערנער פֿוכס**

ס'איז גרייט צום דרוק:

ראבינזאן קרויז — באארבעט פון י. פאט

נאטור-וויסנשאפט פאר פאלקסשולן, גאוואנרויכקי

דער ווילדער מענש בעלשע איבערן פון איינהארן

מיט באשטעלונגען זיך ווערן: פארלאג, דאָס בוך

נ. סאָקאלסקי, ניקאלאי-גאס 39, ביזליסטאק.